

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **K. B.**, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. června 2016, č. j. 22644/16/5200-10421-711811, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. června 2018, č. j. 31 Af 38/2016 – 96,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad v Hradci Králové zahájil dne 29. června 2012 daňovou kontrolu žalobkyně na dani z příjmů fyzických osob za hospodářský rok od 1. října 2010 do 30. září 2011.

[2] Finanční úřad pro Královéhradecký kraj, který se v důsledku nabytí účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, stal správcem daně žalobkyně (dále jen „správce daně“), vydal dne 28. dubna 2015 dodatečný platební výměr č. j. 875924/15/2701-50521-606227, kterým žalobkyni doměřil daň z příjmů fyzických za rok 2010 ve výši 849 150 Kč a současně jí uložil povinnost uhradit penále ve výši 169 830

Kč. Správce daně v prvé řadě konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že výdaj, který měla uhradit společnosti JSS INVESTIČNÍ s. r. o. (dále jen „JSS INVESTIČNÍ“) za reklamu, skutečně vynaložila, respektive neprokázala, jakou částku skutečně uhradila a komu. Dále správce daně uznal, že pro žalobkyni byly provedeny stavební, úklidové a pomocné práce a čištění oken a dodány regály a letáky. Správce daně však měl pochybnosti, jaká byla skutečná cena těchto služeb a zda byla jejich dodavatelem společnost MACIBO spol. s r. o. (dále jen „MACIBO“). Tyto pochybnosti žalobkyně nevyvrátila. Žalobkyně dále neprokázala, zda skutečně vynaložila náklady na reklamní a zprostředkovatelské služby, na čištění vozidel a na přebalování zboží, které jí měla poskytnout společnost MACIBO. Zástupce této společnosti tvrzení žalobkyně nepotvrdil. Co se týče reklamních služeb, které žalobkyni fakturovala společnost Media Art Production LLC (dále jen „Media Art“), prokázala žalobkyně propagaci svého loga pouze na některých sportovních a kulturních akcích. Správce daně navíc dovodil, že reklamu nemohla pro žalobkyni zajišťovat společnost Media Art.

[3] Odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví. Poukázal na rozpory v čestných prohlášeních, svědeckých výpovědích a dalších důkazech, které správce daně provedl, a nepřisvědčil žalobkyni, že by správce daně tyto důkazy hodnotil nesprávně či tendenčně.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Poté, co podrobně zrekapituloval skutková zjištění žalovaného, krajský soud konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že by pro ni stavební práce, úklidové práce, dodávky regálů, čištění oken a vozidel, přebalování a polep zboží a výrobu letáků skutečně provedla společnost MACIBO a že této společnosti uhradila cenu uvedenou na fakturách, které předložila v daňovém řízení. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že stačí prokázat, že deklarované plnění proběhlo, a není podstatné, který dodavatel je ve skutečnosti poskytl. Pokud žalobkyně neprokázala, že výdaj vynaložila tak, jak je uvedeno na účetním dokladu, byla povinna jednoznačně a transparentně prokázat veškeré okolnosti týkající se tohoto výdaje. V tomto směru však žalobkyně neunesla důkazní břemeno. Ve vztahu k výdajům na reklamu zajišťovanou společností Media Art krajský soud uznal, že žalobkyně prokázala propagaci svého loga na několika kulturních či společenských akcích a doložila bezhotovostní úhrady na bankovní účet společnosti Media Art. Žalovaný však vyjádřil opodstatněné pochybnosti o tom, zda reklamní služby poskytla právě tato společnost, která byla pravděpodobně založena pouze za účelem daňové optimalizace.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Namítala, že žalovaný nepopíral, že skutečně pořídila dodávky a služby od společnosti MACIBO ani že se tato plnění týkala její obchodní činnosti, sporná zůstala pouze osoba dodavatele. Stěžovatelka však byla v dobré víře, že skutečně jedná se zástupcem této společnosti. Jeho oprávnění ověřovala na počátku obchodního vztahu a vzhledem k tomu, že všechny dodávky proběhly tak, jak měly, neměla důvod k jakýmkoli pochybám. To, že se nový jednatel společnosti MACIBO později odstěhoval z České republiky a že se tato společnost stala pro správce daně nekontaktní, nelze stěžovatelce přičítat k tíži. Stěžovatelka též zdůraznila, že pro odečtení výdajů podle § 24 zákona č.

586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů od základu daně není nutné jednoznačně identifikovat osobu dodavatele; podstatné je pouze to, že tyto výdaje skutečně vynaložila v souvislosti se svou ekonomickou činností, což žalovaný nepopíral.

[6] Stěžovatelka dále zdůraznila, že při neuznání některých výdajů za služby od společnosti Media Art žalovaný vycházel pouze z nepřímých indicií a nesnažil se své pochybnosti nijak potvrdit či vyvrátit. Stěžovatelka nenese důkazní břemeno ohledně vztahů mezi společností Media Art a jejími dodavateli. Doložila, že na všech akcích bylo její logo propagováno. V tomto směru si stěžovatelka pokládá otázku, jaké další důkazní prostředky by měla předložit, aby žalovaný její nárok na snížení základu daně uznal. Správce daně odmítl provést šetření na místech, kde mělo být logo stěžovatelky propagováno, vyslechnout pořadatele akcí či zjistit subdodavatele společnosti Media Art. Dle názoru stěžovatelky tak neunesl důkazní břemeno ohledně svých pochybností. Stěžovatelka též zopakovala, že pochybnosti žalovaného o skutečném dodavateli nemohou bránit odečtení výdajů od základu daně. Pro stěžovatelku bylo relevantní pouze to, že obdržela poptávaná plnění a zaplatila za ně na účet společnosti Media Art dohodnutou cenu.

[7] V závěru své argumentace stěžovatelka poukázala na judikaturu týkající se rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Stěžovatelka nebyla povinna prokazovat tvrzení správce daně, pouze svá vlastní. Žalovaný uplatňoval zcela nepřiměřený důkazní standard. S ohledem na zásady správy daní měl stěžovatelce sdělit, jakými důkazními prostředky by mohla svá tvrzení prokázat.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně popsal průběh dokazování v daňovém řízení a konstatoval, že žádný z vyslechnutých svědků nepotvrdil, že by stěžovatelka obdržela od společnosti MACIBO dodávky a služby tak, jak tvrdila. Nelze zcela rezignovat na určení konkrétního dodavatele plnění, jejichž úhrada má být odečtena od základu daně. Stěžovatelka trvala na tom, že jejím dodavatelem byla právě společnost MACIBO, nepodařilo se jí to však prokázat. Stěžovatelka si počínala neopatrně, když dodávky a služby hradila v hotovosti osobě, která již nebyla oprávněna za společnost MACIBO jednat a která jí předávala již vyplněné podkladní doklady.

[9] Žalovaný dále uvedl, že správce daně shromáždil důkazy, které vyvracejí tvrzení stěžovatelky, že propagaci jejího loga zajišťovala společnost Media Art. U řady fotografií, které stěžovatelka předložila, nebylo možné ověřit, kde byly pořízeny. Stěžovatelka předložila faktury vystavené vždy za několik reklamních akcí dohromady, v žádném případě se jí však nepodařilo prokázat přijetí všech plnění uvedených na jedné faktuře. Dle názoru žalovaného to diskvalifikuje faktury jako celek.

[10] Žalovaný rovněž upozornil, že obecné námitky ohledně porušení pravidel pro rozložení důkazního břemene v daňovém řízení stěžovatelka neuplatnila v žalobě, a jsou proto nepřípustné. Správce daně důkazní břemeno ohledně svých pochybností unesl a nebyl povinen prokazovat tvrzení stěžovatelky.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že již v žalobě žalobkyně výslovně vyloučila z předmětu tohoto řízení služby spočívající v prezentaci reklamy na vozidlech (od společností JSS INVESTIČNÍ i MACIBO) a zprostředkování prodeje zboží od společnosti MACIBO.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, pokud jde o kasační námitky směřující do skutkových závěrů krajského soudu, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek č. j. 6 As 256/2016 - 79 z 1. března 2017, bod 21). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil.

[14] Podle první věty § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů platí, že *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy*. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se o daňově účinný výdaj podle citovaného ustanovení jedná, jsou-li splněny čtyři podmínky: (1) výdaj byl skutečně vynaložen, (2) výdaj byl vynaložen v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů, (3) výdaj byl vynaložen v daném zdaňovacím období a (4) zákon stanoví, že se jedná o daňově účinný výdaj.

[15] V první fázi daňového řízení tíží důkazní břemeno daňový subjekt, který *prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních* (§ 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119), nicméně jeho důkazní povinnost se vztahuje i na faktickou stránku plnění ovlivňujícího základ daně, tedy na prokázání jeho skutečné realizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2008, č. j. 7 Afs 18/2008 - 48). Daňový subjekt je povinen prokázat nejen, že příslušné výdaje skutečně vynaložil, ale též to, že je vynaložil za účelem dosažení, zajištění či udržení svých zdanitelných příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73). Daňový subjekt, který výdaj zanese do účetnictví a následně daňového přiznání, je tedy povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, „*a to tím způsobem, jakým deklaroval na příslušném účetním dokladu*“ (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. dubna 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72 či ze dne 6. prosince 2007, č. j. 1 Afs 80/2007 - 60).

[16] Pokud má být základ daně snížen o určitý výdaj, musí být daňový subjekt schopen prokázat, že výdaj vynaložil tak, jak tvrdí – v opačném případě by nebylo možné posoudit, zda byl výdaj vynaložen na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. října 2017, č. j. 6 Afs 285/2017 - 25). Pouhé formální nedostatky faktur či jiných účetních dokladů sice nemohou vést k doměření daně z příjmů, „*pokud je zároveň nepochybné, že tvrzené plnění bylo žalobci poskytnuto a byly jednoznačně identifikovány subjekty, které se na jeho poskytnutí podílely*“ (rozsudek ze dne 30. dubna 2015, č. j. 8 Afs 144/2014 - 46), avšak jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 14. července 2011, č. j. 1 Afs 37/2011 - 68, „*daňový subjekt je povinen prokázat vynaložení výdaje vůči konkrétní osobě, nikoli toliko abstraktní vydání peněz, neboť jeho povinností je prokázat uskutečnění výdaje a jeho souvislost se zdanitelnými příjmy. Prokázání abstraktního vydání peněz by nepostačovalo k prokázání souvislosti výdaje se zdanitelnými příjmy.*“ Žalovaný ve svém vyjádření správně podotkl, že na určení konkrétního dodavatele plnění nelze zcela rezignovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. května 2017, č. j. 10 Afs 235/2015 - 72). „*Pokud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, nežli je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Je však nutno si uvědomit, že se jedná o situaci krajní, kdy standardní zákonem předpokládaný způsob uplatnění výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen. Pokud chce eliminovat důsledky svého pochybení, musí vynaložení výdaje prokázat jednoznačným, transparentním způsobem, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci. Součástí takového objasnění skutečného stavu věci je i logické vysvětlení, z jakých důvodů došlo k mylnému uvedení některé z podstatných náležitostí účetního dokladu*“ (již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 30/2007 - 73).

[17] Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatelka prokazovala vynaložení výdajů na stavební a úklidové práce, pomocné stavební práce, výrobu letáků, dodávku regálů, čištění vozidel a manipulaci se zbožím v prvé řadě fakturami, které jí měla vystavit společnost MACIBO, a pokladními doklady, o nichž tvrdila, že je podepsal pan J. M., který měl společnost MACIBO zastupovat. Správce daně nicméně z obchodního rejstříku zjistil, že pan M. ke dni 18. listopadu 2009 přestal vykonávat funkci jednatele společnosti MACIBO (předmětem posouzení jsou výdaje stěžovatelky v roce 2010). Tato společnost neměla v roce 2010 žádné zaměstnance. Na základě těchto zjištění pojal správce daně oprávněně pochybnosti, zda faktury, které stěžovatelka předložila a od nichž odvozuje oprávnění snížit si základ daně, odpovídají skutečnosti.

[18] V rámci důkazního řízení vyslechl správce daně pana M.a P., který u stěžovatelky pracoval jako skladník. Svědek potvrdil, že stěžovatelka na přelomu let 2009 a 2010 stěhovala svůj sklad. Nový sklad se před nastěhováním opravoval, svědek však neví, kdo tyto práce provedl. Po vystěhování původního skladu tyto prostory uklízeli pracovníci, kteří nebyli zaměstnanci stěžovatelky, a svědek je neznal. Dále uvedl, že pravděpodobně v roce 2010 stěžovatelka po nějakou dobu zajišťovala čištění svého vozového parku prostřednictvím externího dodavatele, ale neosvědčilo se to.

[19] Následně správce daně zjistil, že na fakturách a pokladních dokladech, které měla vystavit společnost MACIBO, nejsou podpisy pana J. M.. Stěžovatelka předložila prohlášení pana M., že doklady obdržel již vyplněné od nového jednatele společnosti MACIBO, on sám pouze dokončil rozpracovaný obchod se stěžovatelkou. Prostřednictvím dožádání správce daně zjistil, že pana M. ve funkci jednatele nahradil státní příslušník Ukrajiny, jenž krátce nato pozbyl povolení k pobytu na území České republiky. Společnost MACIBO přestala podávat daňová přiznání a nekomunikuje s orgány finanční správy.

[20] Na návrh stěžovatelky vyslechl správce daně pana J. M.. Svědek uvedl, že společnost MACIBO prováděla pomocné zednické práce a vykupovala palety, neměla žádné zaměstnance ani nevlastnila vozidla. Faktury vystavila žena jménem A., na jejíž příjmení si svědek již nevzpomněl. Stavební a podobné práce pro stěžovatelku prováděli subdodavatelé společnosti MACIBO, které svědek nebyl schopen specifikovat. Tyto subdodavatele najal pan M. i přesto, že již v daném období nebyl jednatelem společnosti MACIBO, neboť byl s novým jednatelem domluvený, že dokončí již uzavřené obchody. Výrobu letáků a přeštítkování zboží zajišťovala pro stěžovatelku společnost JSS INVESTIČNÍ.

[21] Svědek J. E., který pro stěžovatelku vykonával stavební dozor, vypověděl, že byl přítomen při předávání faktur od pana M., ale měl problém si vybavit název společnosti, za niž pan M. jednal. Tyto faktury se týkaly stavebních prací, na něž svědek dohlížel, a byly obratem hrazeny v hotovosti. Pan E. však nedokázal uvést žádné podrobnosti o dodávkách od společnosti MACIBO a odkazoval na faktury.

[22] Správce daně vyslechl i čtyři obchodní zástupce stěžovatelky. Ti shodně uvedli, že společnost MACIBO, za kterou jednal pan M., pro stěžovatelku v letech 2009 a 2010 prováděla nějaké práce (stavební práce, úklid, čištění vozidel). Pana M. jim představil zástupce stěžovatelky jako osobu, která zastupuje společnost MACIBO.

[23] Stěžovatelka dle svých tvrzení uhradila cenu plnění fakturovaných ze strany společnosti MACIBO k rukám J. M. v hotovosti. Pokladní doklady, jimiž měla být tato transakce stvrzena, stejně jako faktury na poskytnuté dodávky a služby, však nepodepsal J. M.. Ten nejprve ve svém písemném prohlášení uvedl, že od nového jednatele společnosti MACIBO obdržel již vyplněné doklady, při svědecké výpovědi pak uvedl, že tyto doklady vyplňovala a podepisovala paní A.. Zároveň pan M. nebyl schopen uvést jediného řemeslníka, jehož na práci pro stěžovatelku najal, a u části služeb, které měla pro stěžovatelku zajistit společnost MACIBO, uvedl, že je poskytla společnost JSS INVESTIČNÍ s. r. o.

[24] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pro snížení základu daně o výdaje podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je nutné, aby byl výdaj v konkrétní výši prokázán a aby bylo možné jej ztotožnit s konkrétním plněním, které za něj daňový subjekt pořídil (jinak není možné posoudit, zda se jednalo o výdaj k dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů). V nyní posuzované věci však stěžovatelka spolehlivě prokázala jen to, že obdržela plnění v podobě stavebních, úklidových a podobných prací, čištění vozidel a dodávek regálů a letáků. Nebylo jasné, kdo jí tato plnění poskytl. Pan M. sice tvrdil, že jednal za společnost MACIBO – alespoň ve vztahu k většině deklarovaných služeb, nedoložil však žádné oprávnění tuto společnost zastupovat. Za nejpodstatnější však Nejvyšší správní soud považuje, že nebylo možné ověřit, jakou částku v hotovosti stěžovatelka panu M. předala. Pokladní doklady, které stěžovatelce pan M. předal, totiž byly předem vyplněné a podepsané neznámou osobou. Ztrácejí tak důkazní hodnotu a nemohou potvrdit, že příjemce platby obdržel právě tu částku, jaká je na dokladu uvedena.

[25] Lze tedy uzavřít, že žalovaný stěžovatelce doměřil daň z příjmů v souvislosti s dodávkami od společnosti MACIBO nejen proto, že by stěžovatelka neprokázala, že právě tato společnost byla jejím dodavatelem, ale především z toho důvodu, že právě

s ohledem na pochybnosti ohledně osoby dodavatele nebylo možné ověřit skutečnou výši výdajů, které stěžovatelka v souvislosti s tvrzenými dodávkami vynaložila, a určit, zda tyto výdaje sloužily opravdu k úhradě deklarovaných plnění. Tento postup Nejvyšší správní soud vyhodnotil s ohledem na zjištěný skutkový stav jako správný.

[26] V případě služeb, které stěžovatelce měla poskytnout společnost Media Art, naopak nebylo sporné, jakou částku stěžovatelka této společnosti uhradila, neboť platby probíhaly bezhotovostním převodem. Žalovaný však měl pochybnosti o tom, zda stěžovatelka skutečně obdržela to, za co zaplatila – jinými slovy zda společnost Media Art opravdu zajistila propagaci loga stěžovatelky na kulturních a sportovních akcích.

[27] Nejvyšší správní soud připomíná, že povinností správce daně v žádném případě není z vlastní iniciativy vyhledávat důkazy ve prospěch daňového subjektu a vyvracet si vlastní pochybnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. října 2005, č. j. 1 Afs 5/2005 - 58 či ze dne 10. května 2007, č. j. 7 Afs 195/2006 - 123). Stejně tak správce daně nemusí prokázat, „*že jsou údaje o určitém účetním případě zaznamenány v rozporu se skutečností; k přenesení důkazního břemene na daňový subjekt postačí, pokud správce daně prokáže, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. Nemusí proto výslovně popírat, že to bylo tak, jak tvrdí stěžovatelka, ale postačí, že na základě konkrétních – správcem daně vyslovených – skutečností existují pochybnosti o souladu účetnictví se skutečností*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. června 2017, č. j. 1 Afs 362/2016 - 36; podrobněji k rozložení důkazního břemene v daňovém řízení srov. například rozsudky ze dne 19. listopadu 2014, č. j. 1 Afs 120/2014 - 34 a ze dne 30. ledna 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 124).

[28] Stěžovatelka správci daně předložila 7 faktur na celkem 67 reklamních akcí. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na zjištění krajského soudu, že stěžovatelka prokázala propagaci svého loga pouze na části z deklarovaných akcí. Zároveň žalovaný zjistil, že společnost Media Art nepodává ve státě svého sídla daňová přiznání, dle zjištění tamních orgánů se na adrese jejího sídla pravděpodobně nevyskytuje žádný z jejích zástupců a že na řadě stěžovatelkou uvedených akcí žádná reklama neprobíhala, případně ji zajišťovaly jiné společnosti než Media Art (v podrobnostech viz str. 19 – 21 rozsudku krajského soudu). Na každé z předložených faktur přitom byly uvedeny služby zatížené některou z uvedených pochybností. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný zpochybnil věrohodnost všech sedmi faktur, které měla vystavit společnost Media Art. Tyto doklady tak nelze užít jako důkazy pro snížení základu daně stěžovatelky o výdaje podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jelikož stěžovatelka v daňovém řízení nepředložila žádné důkazy, jimiž by pochybnosti správce daně vyvrátila, uzavírá Nejvyšší správní soud, že i v tomto případě bylo doměření daně z příjmů v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu druhé věty § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu